

Mar i posa

Michaela Rozbrojová

Jak se ze mě stal hipisák

● ■ pointa

Mariposa

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

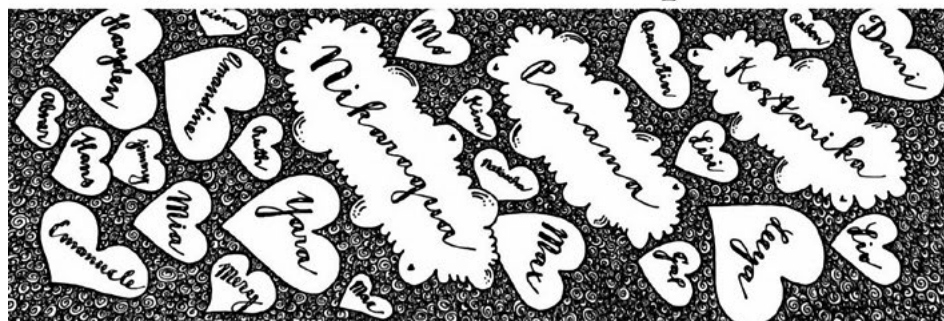
Michaela Rozbrojová
Mariposa – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Jak se ze mě stal hipísák

Michaela Rozbrojová

● ■ **pointa**

2024

Poděkování

Z celého srdce bych chtěla poděkovat své rodině, jež mě celou dobu podporovala jak psychicky, tak finančně.

Mámě za to, jak mě dokázala dostat na nohy, když mi bylo ouvej, přestože mě chtěla mít už dávno doma. Za pocit jistoty, která mi mnohdy chyběla. Za lásku. A, ach božíčku! Za život.

Tátovi za bezpodmínečné pochopení a souznění. Za slova podpory a lásky. Za ujištění, že ať udělám cokoli, vždycky budu jeho hrdinkou.

Elišce za sesterskou lásku, která byla cítit na míle daleko. Za vyslechnutí všech mých eskapád a za smích, který moje černé chvíle zabarvil růžově.

Babičce za oporu a schopnost napsat mi ve chvíli, kdy to bylo potřeba.

Ostatním členům rodiny, kteří se mnou prožívali každý den, jako by tam se mnou byli.

Všem dobrým duším, jež se nezdřáhaly kontaktovat mě v průběhu mé cesty a dodaly mi novou sílu na překonání překážek, s nimiž jsem v té chvíli bojovala.

A v neposlední řadě všem úžasným donátorům, kteří finančně podpořili mou cestu a sáhli na své úspory. Tomovi Slavíkovi (mému anděli strážnému), Barče Kotkové, Eličkovi, Tomovi Dufkovi, Káje Svobodové, Domčovi Hartmannovi, tetě Jarušce, babičce Marcelce, Jožkovi Můčkovi, Kristýnce Maradové, Ivance Michálkové, Marku Huberovi, Hyňovi Vašíčkovi, Domče Nekardové, Mišičce Šaušové, Barče Lovecké, Anetce Ingrové, Nikolce Dudové, Kátě Macháčkové a mimo záznam i Honzovi Kuthanovi (bez jehož pomoci bych se domů nedostala dříve).

Velké díky patří také všem duším, jež jsem poznala v průběhu svého cestování. Vy všichni jste naplnili mé srdce láskou a vírou, že to zvládnou dotáhnout do konce. Jste neskuteční a neuvěřitelní.

Děkuju, děkuju, děkuju!

Mohla bych tento příběh začít slovy: „Bylo nebylo, žila jednou jedna dívka s velkými sny, co se rozhodla je naplnit, napsat o tom a posadit celé Česko na prdel...“ Nicméně tento příběh není tak docela o mně. Je o pravém přátelství, lásce a víře zvládnout nemožné.

„Když si něco přeješ, celý Vesmír se spojí, abys to mohl uskutečnit.“

Paulo Coelho

Všechny ceny budu uvádět v českých korunách, aby vás to nepletlo.

Pro ty, které zajímá místní měna:

kostarický colón (CRC) = 0,046 CZK

nikaragujská córdoba (NIO) = 0,64 CZK

pro Panamu je to americký dolar (USD) = 23,40 CZK

Jak to všechno začalo

Nedovedu přesně určit, kdy jsem uslyšela první volání světa. Pravděpodobně to bylo v sedmé třídě na základní škole, kdy jsem se uzavřela do sebe a nechtěla chodit mezi lidi. Vzala jsem si do hlavy, že jednou vycestuju do Norska a budu tam meditovat (ač jsem neměla páru, jak se to dělá, a možná ani, co to přesně je).

Sny se postupem času a s věkem měnily. Klasicky přišla vidina Ameriky, poněvadž jsem obětovala spoustu hodin svého života sledování *Sexu ve městě*. Následovala Indonésie, neb to bylo trendy. Japonsko, protože rozkvetlé sakury. Kanada, národní parky. Pacifická hřebenovka, neboť Lucie Kutrová alias Holka s Bucket listem...

Plánovala jsem si toho tolik, a přesto se nic z toho nestalo. Zaprvé jsem byla moc mladá, takže mě máma pustila sotva vlakem do Ostravy. Zadruhé nejvyšší částka, která se kdy objevila na mém kontě, byla patnáct tisíc.

Po gymnáziu v roce 2018 jsem se sbalila a odletěla s přítelem na osm měsíců do Anglie jako au-pair. To byl zásadní zlom, poněvadž mi došlo, že cestování není tak těžké, jak se o něm mluví (většinou mezi lidmi, kteří dojeli nejdál do Jugošky).

Když podniknete takovou cestu, domů se vracíte jako nový člověk. Každá cesta vás posune o kousek dál. Dá vám nový rozhled, strhne klapky z očí a naplní srdce láskou a zvědavostí. Nicméně! To neznamená, že se totéž děje i společnosti, do níž se vracíte. Zpravidla vás hned po příjezdu čeká šok, že je všechno naprosto stejný.

Po návratu z Británie jsem se tedy poslušně vrátila do vzorce škola-práce-partner-dům-svatba-děti-dožít. Ne že by mi to tehdy vadilo. Člověk má rád pocit jistoty, stability, normálnosti. Byli jsme mladí (a ještě jsme, že ano), takže první bydlení bylo velké téma. Nekonečné nákupy nábytku a zbytečností, které v konečném měřítku nepotřebujete. Výběr zaměstnání. Nástup do práce!

Za nějakou dobu mi došlo, že mám v srdci díru jako vrata, ale nedokázala jsem identifikovat její původ. Postupně jsem začala mazat jednotlivé body ze zmíněného vzorce, jen abych je následně zase doplňovala zpátky.

Z prvního zaměstnání jsem se přemístila do druhého, z jednoho pokoje jsem se odstěhovala do samostatného bytu. Pocit spokojenosti samozřejmě přišel v obou případech, ale nikdy ne trvalý. Teď si můžete říct: „Co by ta holka ještě chtěla?“

Ono je to asi o nastavení hodnot a přístupu k životu. Mě tento zavedený systém vždycky děsil.

Poprvé mi došlo, že se chci vrátit do světa, v roce 2021. Dala jsem si rok, abych našetřila nezbytné finance. Bez úspěchu. Přestěhovala jsem se tedy podruhé v domnění, že vlastně cestovat nemusím, jen asi potřebuju změnu.

Blbost! Svým touhám a snům můžete utíkat, jak chcete, ale stejně vás vždycky doženou. Pak je na vás, jak se k tomu postavíte.

Onen moment konečně přišel 24. listopadu 2022. Ucházela jsem se o místo au-pair u jedné české rodiny ve Švýcarsku, všechno šlo hladce a oni už počítali s tím, že na začátku nového roku nastoupím. Ale! Znáte ten pocit, kdy už víte, že je něco špatně, a srdce vás táhne jiným směrem?

V záloze jsem měla šílený plán. Odletět do Kostariky. Bez jakéhokoli *skutečného* plánu. Trvalo mi přesně dvacet čtyři hodin, než jsem se rozhodla svůj vnitřní hlas poslechnout. Švýcarsko jsem zrušila a začala hledat letenku.

Tento proces byl asi nejtěžší, protože v momentech, kdy se rozhodnete udělat takový krok, vás okolí začne přesvědčovat, jaký je to nesmysl. A hlavně jak velká je pravděpodobnost, že tam na druhém konci světa umřete.

Věřte mi, moc dlouho nepřemýšlejte a jednejte!

Po zakoupení letenky se všechno obrátilo naruby. Dala jsem výpověď, přes den jsem za sebe hledala náhradu do bytu a noci trávila střídavě v euforii a strachu.

Dovolím si odkrýt vám kousek hlasové zprávy z této doby (a upozorňuju, že nemám rozdvojenou osobnost, jen si občas povídám

sama se sebou, abych si v budoucnu mohla uvědomit, jaké jsem byla trdlo):

„Bojíš se? Ale ty moc dobře víš, Míšo, že poletíš! Protože chceš! Stane se to, ale musíš to ustát a bude to těžký... Lidé s tvou cestou nebudou souhlasit! Ale odletíš do Latinský Ameriky a bude to skvělý a zvládneš to. Víš dobře, že je to správný, bez ohledu na to, co ostatní říkají. A víš, co ještě? Je mi fuk, co říkají, a tobě by mělo být taky...”

A tak mi to taky začalo být fuk.

Přípravy

Člověk by si řekl, že do Kostariky potřebuje tak maximálně bikiny (holka) a sluneční brýle (všichni). Jenže v džungli možná nebude pořádku sucho a vedro! Dilema, co si sbalit, mě tedy zaměstnávalo dobrých pár dnů. A nakonec, abych byla upřímná, jsem se stejně sbalila docela na hovno. Chybami se člověk učí.

Abych to upřesnila.

Všechno jsem nacpala do batohu značky Deuter o objemu 24 litrů, neboť jsem chtěla letět jen s příručním zavazadlem a tento splňoval dané velikostní normy.

Co bylo uvnitř:

- 3x kratásky
- pláštěnka
- malá péřovka (využita pouze na letišti kvůli chladu klimatizace)
- 2x mikina
- kšiltovka (ztracena na letišti v Madridu)
- 5x tričko s krátkým rukávem
- termotričko s dlouhým rukávem (spáleno v Nikaragui)
- legíny (žádné kalhoty)
- pyžamo (byla to moje první velká cesta, pochopte)
- tričkové šaty
- 3x tílko
- plavky
- spodňáry
- ponožky
- větrovka
- čelovka
- maska na spaní
- sluneční brýle
- mýdlo na ruční praní

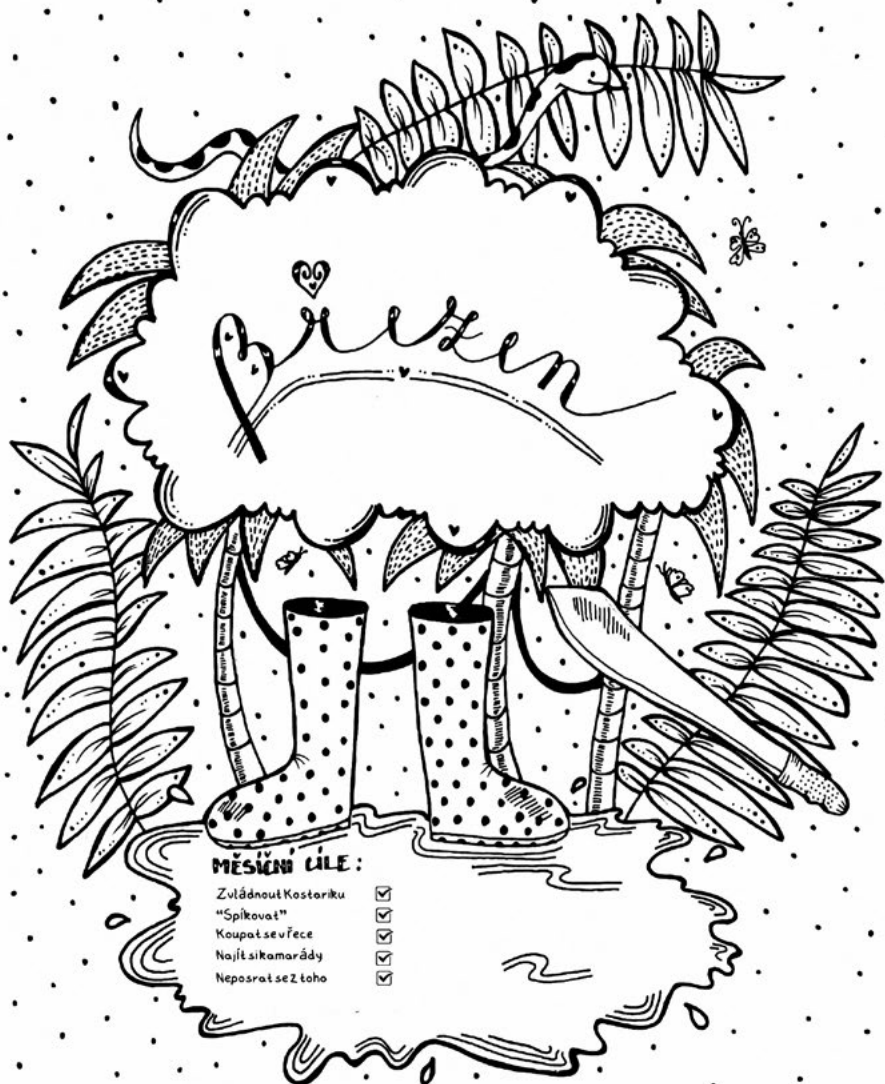
- *plátěná taška*
- *mezizubní kartáčky*
- *lékárnička (využity pouze náplasti)*
- *španělsko-český slovníček do kapsy (otevřen dvakrát)*
- *diář*
- *andělské karty (vím, ale opravdu byly využity)*
- *talismany*
- *notebook*
- *powerbanka*
- *náhradní telefon*
- *kniha o Kostarice (tohle, prosím, nedělejte)*
- *základní kosmetika*
- *puntíkový deštník (znáte již z mých příběhů z Itálie)*
- *žabky*

Chci podotknout, že jsem nedisponovala žádným značkovým a funkčním oblečením. Jednalo se o to, co šatník dal. A taky nechápu, jak se mi to tam všechno vešlo!

Co uvnitř nebylo, ale mělo být:

- *knihy nebo čtečka (hodně, hodně moc chyběly)*
- *nepromokavá bunda*
- *hamaka*
- *nůžky na nehty*
- *dioptrické brýle (neptejte se)*

MĚSÍČNÍ ÚKLE:

- Zvládnout Kasteriku ☐
- "Spilkovat" ☐
- Koupat se ve řece ☐
- Najít si kamarády ☐
- Neposrat se z toho ☐

*A tak se ponořím do svých snů
Oči otevřené, ale přesto spící
A srdce k nebi volající
Ať alespoň dnes ta hvězda nevyhasne
A na co září, ať je krásné
I po mrknutí oka
Jako kapka deště padající do potoka
Jako světla tančící si nebesy
Jako barvou vyzdobené výkresy
Jako vůně čerstvé kávy
A nadšení z radostné zprávy
Že není to sen
Leč nakonec přece jen
Kouzlo, skryté v nitru všedních dnů*

Madrid

Moje cesta začíná ve 4:30, kdy si naposledy (pro sichr) natáčím vlasy, balím růžové pyžamo a s nákladem v ruce (neboť na všechny nezbytnosti byl můj příruček malý a za extra luggage přece platit nebudu) cupitám na autobus do Vídně.

S nadšením zjišťuju, že nejsem jediná, která svítí všemi barvami. Potřebný oděv prostě sladit nejde.

Cestu všichni prospali. Někteří zaspali a ocitli se na místě, kde nechtěli být (to zcela výjimečně není můj případ).

Po útratě v letištním baru a zjištění, že mám boarding pass s předností nastupování, stojím jako dement dalších třicet minut před gate, protože letadlo ještě není ready. K mému štěstí aspoň přijímají mé příruční zavazadlo, i když je rozměrově lehce nad limitem. Prošla i skupina Čechů, kteří jsou... no, řekněme spíše hodně přes limit.

Tady si troufám říct, že právě jejich přítomnost byla prvním a jediným velkým traumatem, které mě během celé dlouhé cesty čeká.

Po třech hodinách náruživých skřeků, popěveků a nevhodných poznámek konečně přistáváme v Madridu. Potlesk. *Gracias!*

Nasedám do taxíku, jehož řidič za sedmiminutovou jízdu požaduje sedm set korun. Tak díky mistře.

Nevadí. Už jsem tady a těším se na hostitelku, která je prý velmi výřečná a společenská.

Je to tak. Když pomineme fakt, že mluví pouze španělsky.

„*Hablas español un poco?*“ ptá se.

„*Pokíúúúto,*“ odpovídám nesměle a pak už jede google překladač na plné obrátky.

Jelikož mě zítra čeká velmi dlouhý let, zvažuju, že zůstanu v pokoji a budu odpočívat.

Ale venku svítí slunce, ptáci zpívají... a jsem v Madridu!

O hodinu a půl později se procházím krásným parkem, snažím se naposlouchat španělské konverzace (marně) a hledám nejbližší

obchod s potravinami, abych se pak mohla odebrat přímo do postele.

Po sedmi kilometrech a s prvním puchýřem na patě mám nezbytně nutné zásoby pohromadě a přivolávám si Uber. Ufff! Tak tady to všechno dobře skončí!

Chyba. Po návratu do pokoje zjišťuju, že mi někdy během letu praskla obrazovka notebooku a funguje jenom napůl, powerbanka bliká jako zběsilá, takže přesun taky nezvládla, a náhradní telefon se pro jistotu odmítá zapnout. Hlavně klid!

Jako správný ezodebil si připomínám: „Všechno se děje z nějakého důvodu, Michaelo. Žádné technologie ve skutečnosti nepotřebuješ. Je to očistec!“

S klidnější myslí a dvěma sklenkami vína v krvi usínám.

Rady dne:

- *Když si za tebe kdekoli sedne banda opilých Čechů, předstírej, že jsi z jiné země.*
- *Dej si tu práci a popojdi k místu, kde tě může vyzvednout Uber. Ušetříš minimálně tři stovky.*
- *Jsi soběstačná žena, ale nemusíš si dokazovat, že vodu nepotřebuješ. Prostě do toho obchodu vlez, i když prd rozumíš.*
- *Počítač, jehož obrazovka vypověděla službu, se dá použít jako obří powerbanka.*
- *Ráno je svět vždycky hezčí!*

Za oceán

Nebudu lhát. Kvůli všem problémům s elektronikou jsem spala pouze deset hodin. Ty nervy jsou někdy šílený.

Na letiště dorážím o pět hodin dříve, kdyby náhodou, a musím říct, že to byl po dlouhé době skvělý nápad.

Proč? Check-in jsem si udělala online už den předem a výsledkem byl podivný boarding pass, který mi přišel e-mailem. Jak tušíte, zmiňuju to proto, že spolu s ním přišly komplikace.

Pokud vám aplikace radí, abyste využili check-in na přepážce, i když nemáte zavazadla, udělejte to! Anebo ne, jestli máte zájem spíš o maraton třesoucích se rukou a červenání před letištní ostrahou.

V mém případě to asi po čtvrt hodině přestává bavit i tu čtečku čárových kódů a pouští mě dál.

Se zmrzlinou a vědomím, že mám téměř vybitý mobil, jenž obsahuje další letenku, kterou se musím prokázat při vstupu do země, jsem před gate zařazena do dlouhého zástupu cestujících. Někdo něco povídá španělsky. Nerozumím ani slovo, tak věřím, že se mě to netýká.

No, týká. Zase ty letenky.

Naštěstí si mě proklepává mladíček z posádky a pouští mě do letadla přednostně, a to i bez vytištěné letenky, jakou musí mít ostatní. Ted' si jistě říkáte, že jsem ho ohromila svou krásou, ale spíš z mých nervózních pohybů usoudil, že mám Parkinsona.

Upřímně jsem si myslela, že fakt neodletím, protože mi bude něco chybět, něco nesplním... Představte si ten šok, když mě vedou do letadla. Ale do jakého! (Ted' si zahraju na holku z vesnice.)

Každý cestující má k dispozici sadu lůžkovin, vlastní televizi a nárok na dvě jídla.

Zní to fakt šíleně. Dvanáct hodin letu. Ale podle mě je to srovnatelné s nedělí, kdy je člověk doma a celý den kouká na filmy.

Byť se zdá, že ted' už mě nemůže nic rozhodit, čeká mě ještě kontrola po příletu do Kostariky. Slyšela jsem o ní děsivé zvěsti, celníci

si mě prý prověří ze všech stran, budou zjišťovat každý můj budoucí pohyb a přesun v zemi, ošulí mě o nějaké poplatky, a nakonec mi to razítko do pasu stejně nedají.

Mám dobrou zprávu pro všechny, kteří to slyšeli taky. Ve skutečnosti se jedná o velmi příjemný rozhovor (naprostou většinu kostarických imigračních úředníků tvoří hezcí muži), nikdo vás nepovažuje za vetřelce, po mně dokonce nechtěli ani zpáteční letenku nebo letenku do jiné země.

Víte, jak se říká, že stejnou chybu neuděláte dvakrát?

Nasedám do auta domorodce, jehož jsem si vyhlédla před letištní halou. Stál tam a svíral pomačkanou cedulku s nápisem TAXI. Zřejmě profesionál.

Tak, a teď je se mnou amen.

Pán je ovšem docela milý chlapík, za jízdy mi ukazuje a doporučuje všechna místa, co stojí za to omrknout. Nakonec mi galantně vyloží zavazadlo z auta... a ještě galantněji předloží terminál s částkou požadující 1 789 korun. Prostě sen!

Ubytování je pankáčsko-cestovatelské. Majitelem ubikace je příjemný starší muž, původem Američan z Chicaga, takže konečně přichází moje chvíle pro *spíking*.

Po dlouhé debatě o kočkách téměř skáču do postele a nevěřím, že existuje něco jako jet lag.

Rady dne:

- *Nepouštěj si v letadle filmy, které tě rozbolí.*
- *Nabij si elektroniku včas.*
- *Nauč se přepočítávat cizí měny dřív, než někomu vlezeš do auta.*

VISAS

REPÚBLICA DE NICARAGUA
Migración y Extranjería

06 JUL. 2023

PUESTO TERRESTRE
PENAS BLANCAS

DIRECCIÓN GENERAL DE MIGRACIÓN Y EXTRANJERÍA
Aeropuerto Intl. Juan Santamaría
11 MAR. 2023
Permanencia
Autorizado por 2097 AS 2A
COSTA RICA

REPÚBLICA DE NICARAGUA
ESTANCIA

02 MAYO 2023

02 MAY. 2023

Kostarika

Vážně se omlouvám za to, jak jsem nevěřila, že ten jet lag fakt existuje. Mám ho. Ale nese to s sebou i jisté výhody, neboť jsem od 4:30 v provozu.

Pan majitel je našťestí taktéž ranní ptáče (ten ale spíš kvůli věku) a už mi připravuje kávu. Používá k tomu takové speciální síto, tady v Kostarice celkem běžné.

Bála jsem se, že moje angličtina nestojí za nic, ale pán má nakonec co dělat, aby všechno moje kecání unesl... Po dvou hodinách mi víceméně nařizuje, abych šla na procházku.

Tak teda jdu.

San José není fotogenické město. Najdete zde spoustu ulic pokrytých odpadky, kde visí ve vzduchu strašný puch. Na autobusové nádraží, odkud zítra pojedu dál, a dnes si ho chci s předstihem prohlédnout, se jde přes šílený downtown. Kromě odpadků a puchu je tu i spousta mužů tmavší pleti. Tvářím se sebevědomě, jako že přesně vím, kde jsem a kam směřuju. Určitě to pomáhá...

„You should be careful, baby,“ slyším za sebou a v tu chvíli jsem rozhodnutá jet ráno Uberem. Peníze nepeníze. (Vidiš, jak jsem rozumná, mami?)

Pryč odsud! Nádraží jsem našla, a tak se vydávám do centra. Shodou okolností se tady zrovna něco slaví... Buďto den dětí, nebo den psů, anebo to mají ve stejné kategorii.

V největším parku hlavního města jsem si představovala palmy, tukany, banány na stromech... Nacházím tu banány v kelímku a polovinu kostarické populace. Kupuju si čerstvou pomerančovou šťávu a nenápadně se ujišťuju, že jsem za ni opravdu zaplatila čtyřicet korun, a ne čtyři tisíce. Už z toho přepočítávání šlím, a to jsem sotva přijela!

Cestou zpátky ještě nasávám atmosféru čínské čtvrti, kde se zastavuju pro opalovací krém (neptejte se na cenu), a spoustu dalších věcí,

které vlastně nepotřebuju. Ráno zjistím, že je nemám kam dát. No co.

První den za oceánem je úspěšně za mnou!

Rady dne:

- *Kupuj jen věci, které potřebuješ.*
- *I když umíš jen „Yo quiero un sombrero“ (chci jeden klobouk), snaž se základní fráze říkat španělsky, jinak tě oškubou.*
- *Když v lékárně ukazuješ na opalovací krém a oni na tebe civí jako na blbce, není to proto, že by ho nepoužívali. Je to proto, že stojí skoro tisíc korun.*

Workaway

Byť vypadám jako pankáč, co sbalil šest švestek a odletěl za oceán bez jakéhokoli plánu, jeden jsem přece jen připravený měla.

Před dvěma týdny jsem se spojila přes aplikaci Workaway s domorodcem, který za pomoc na své mini bio farmě nabízí ubytování zdarma. (Což se později ukáže jako nepravda, protože za dva týdny v jeho chýši jsem zaplatila šestnáct stovek.)

V pondělí ráno tedy spolu s místními a několika turisty čekám na autobus do La Fortuny. Domorodcem mi byla doporučena kratší trasa, ale... neptejte se! Abych pravdu řekla, jsem poměrně nervózní, protože zahradnice vyloženě nejsem a mám obavy i z toho, jak do toho „sídla“ trefím.

Nepropadám však panice, v La Fortuně sebevědomě nastupuju do dalšího autobusu a zkušeně ohlašuju řidiči, kde mi má zastavit.

(V překladu: Ani se nezajímám, jestli je to moje linka, protože jsem vytočená vším tím harampádím, které s sebou táhnu. Řidiči jen letmo ukazuju název vesnice, na což mi odpovídá pohybem hlavy vyjadřujícím buď ano, nebo ne, a vítězoslavně usedám doprostřed autobusu, abych to měla blíž ke dveřím a stihla

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Mariposa***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.